

«Техніка - лише початок, а далі поведуть «крила»

- В якому віці захопилися мистецтвом?

- Моє бажання малювати має генетичне коріння. Бабуся Ольга Красовська – художниця і майстриня народних ремесел. Мама Надія – майстриня декоративного мистецтва, вишиває картини, плете гердани. А таланти тата Анатолія перевищували всі можливі освітні регали: художник, майстер лозоплетіння, різьби по дереву, музикант, і, здається, умів усе, – посміхається пані Ірина. – Саме він став моїм учителем і прикладом у художній майстерності, хоча спеціальної освіти не мав. Працював викладачем малювання в Кричильській ЗОШ і йому вдалося зробити маленьку реформу – вивести рівень художнього навчання за рамки середньої шкільної освіти. На базі школи створив студію, де навчалися діти різного віку, які в подальшому здобували спеціальну освіту й стали художниками. Він запалював у дітей бажання малювати. Я ж часто бувала в цій студії, спостерігала, як проходять уроки.

- Що слугує музою для створення чогось нового?

- Натхнення приходить із внутрішніх глибин, зазвичай, несподівано. Бажання творити виникає часто. Щоденні справи поглинають багато часу, тому пишу здебільшого пізно ввечері або вночі. Це мій улюблений час для творчості ще з підліткових років, коли навколо панують тиша й спокій. Мистецтво – це частина мене. І кожна мить, пов'язана зі створенням чогось нового, є не повторною і цікавою. Найбільше люблю малювати обличчя.

- Чи створюєте відповідні настрої для творчості? Є спеціальний ритуал для налаштування перед початком роботи?

- Настрій виникає з сильного бажання творити. Якщо малюю, то дуже сконцентрована, майже нічого не помічаю доволу. Як кажуть: «Нехай весь світ зачекає».

Ірині Анатоліївни подобається стиль італійського живописця Рафаеля Санті, а також захоплюється талантом Айвазов-

Дивовижний світ мистецтва – це неймовірний стан людської душі, загадковість розуму та барвистість творчої свідомості. Про поклики душі, своє захоплення, яке перейшло в основну діяльність, творчі здобутки із «Сарненськими новинами» поділилася керівниця художньої майстерні «Пегас» Ірина БУЛДА.

Пані Ірина народилася та зростала в Кричильську, а з 2004-го проживає в Сарнах. Маючи дві вищих освіти, працювала в місцевих навчальних закладах: ліцеї «Лідер» і НВК «Школа-колегіум». А нині znana як керівник художньої майстерні, декоратор, викладач у громадській організації.

ського, адже він міг не лише передати відтінки моря й неба, а й мав феноменальну зорю пам'ять.

- Чому та як виникла ідея створити художню майстерню «Пегас»?

- Коли тимчасово заміняла художнього керівника в Сарненському ліцеї «Лідер», заохотили мати власний простір для навчання дітей художньої творчості. Так зародилася ідея створення майстерні з назвою «Пегас», а робота в ліцеї була прекрасним досвідом. Мріяла про це давно, та втілити в

Але прагну не лише цього. Хочу, щоб майстерня стала для дітей простором психологічної розвантаженості, аби вони повірили у власні сили. Наслідую майстерність тата запалювати в дітей бажання творити, щоб цей процес не обтяжував дитину, а надихав.

- Чи потрібно мати певні вміння, навички, аби навчатися у Вашій майстерні?

- Наука каже, що в декого є задатки до певного виду творчості, в декого здібності, а в декого – талант. Можливо, так і є. Але для

неповторний світ, свою сутність, яку знає лише Бог».

«Якщо дитина навчиться відчувати свій внутрішній світ і черпати звідти ідеї, вона отримає Велику нагороду», - зауважує пані Ірина.

- Яких результатів вдається досягти Вашим учням? Чи берете участь у конкурсах?

- До художніх конкурсів у мене двоє ставлення. Ще працюючи в ліцеї, часто передавала роботи дітей на різноманітні змагання. Але організатори казали, що це нечесно, наче сама малюю, а представляю їх, як дитя-

в ГО «Польсько-українська дружба». Чи відрізняються заняття там і в майстерні «Пегас»?

- Громадська організація діє при парафії храму Преображення Господнього, тож навчання проходить у костелі. Це прекрасне, умиротворене місце. Уроки проїняті спокоєм, духовністю, неповторним балансом. Малюємо і творимо з дітками раз у тиждень. Чергує уроки малювання з уроками декору. Також у школі вивчають іноземні мови.

Щодо відмінностей, то на заняттях у ГО різновікова група. Тому постійно потрібно підлаштовуватись під можливості дитини. Менші не повинні засмучуватись, якщо виникають труднощі, а для старших не має бути надто просто. Я вже звикла до такого креативного підходу в постановці завдань. Дітям там добре, весело і спокійно. Проте в майстерні групи створені за віком, у кожній по шість учнів. І це допомагає мені збалансувати цілі, адже маю змогу приділити увагу кожній дитині.

- Окрім малювання, займаєтесь декором. Звідки черпаєте ідеї?

- Натхнення часто хочеться втілити в інших техніках декоративно-прикладного мистецтва. Дійсно, певний час займалася весільним декором. І люблю творити щось із чогось. У 2016 році мої декоратори прикрашали місто на фестивалі «Країна кохання», присвяченому Дню святого Валентина. Зараз у майстерні роль декоратора виконує Анна Кравчук під творчим псевдонімом Фея Борисівна. Це дуже креативна й талановита особистість. А я вже сконцентрована лише на малюванні. У нас творчий тандем.

- Ваші поради художникам-початківцям.

- Мистецтво – це не лише техніка, точніше, майже зовсім не техніка. Воно поєднує інформацію, код, загадку того, хто творив. Це енергія, настрої, особистий почерк, стиль і увесь весівський одного майстра. Моне, да Вінчі, Мікеланджело, Айвазовський... знайшли ключ до себе, відкрили потенціал душі. Кожен із нас також обдарований. Просто не всі ще підбрали ключ.

Спілкувалася Олена СТАДНИК. Фото з сімейного архіву Ірини Булди:

життя вдалося нещодавно, чим дуже тішуся, адже це жива картина, яка з часом доповнюватиметься й вдосконалюватиметься. Коли задум стає реальністю – життя набуває нового змісту.

- Які підходи та методи навчання застосовуєте?

- Звичайно, такі майстерні створюють для освоєння певних видів художньої справи. І для цього маю авторську програму, що не скерована шкільною. На меті є навчання дітей технікам живопису та графіки. Спочатку навчальні установи в роботі з певним матеріалом. У подальшому – розвиток уміння створювати картини.

навчання в «Пегасі» головне мати бажання, все інше знайдемо в процесі роботи.

Як вважає майстриня, до 13-14 років малювання й декоративно-прикладне мистецтво для багатьох дітей є способом самовираження. А вже перетнувши цей віковий рубіж залишаються ті, хто відчує у собі потребу творити. Вони більш свідомо працюють над собою. Ось таким учням завжди радити: «Здобуйте знання як техніку. Це буде фундаментом. І вже після цього застосуйте все, чому навчилися. Передавайте через творчість своє світосприйняття, власний

ч. Проте вони були дійсно учнівські. Коли вихованці не здобували нагород, це почало їх розчаровувати. Через декілька років потрапила в одну державну установу Рівного, де весь перший поверх був завішаний роботами моїх учнів. Відтоді не довіряю конкурсам. Не хочу, щоб вони погасили в дітей бажання творити. Бо нагороджують зазвичай лише трьох із сотні. Хоча мої учні й займали призові місця. Та більше зацікавлена у створенні виставок і в подальшому плануємо участь у благодійних ярмарках.

- Ви ще викладаєте об'єктивне творче та декоративно-прикладне мистецтво